

מישה שמיר מציע להוריד מסדר-היום את רחב הזונה * האומנם כרצה היו"ד

בבכ"י? * האם מתנהג הרוב בכנסת כמו ילד אוטיסטי? * עראפאת היה בחדר

בעת שיחה עם קרייסקי * ברכה לאחיו של יא"ר * מדוע אין רב ראשי, ואשכנזי?

רחב הזונה*
שיעור בהיסטוריה

הנשקף כאן לעינינו הוא בושא וחרפה לכנסת. הנושא העומד לדיון הוא אחד הגדולים של חיינו. וממשלת ישראל איננה; ראשיה ממשלה איננו; וכמוהו האיש המכונה "ראש האופוזיציה" — קריקטורה של ראש אופוזיציה, קריקטורה של ראש וקריקטורה של אופוזיציה — המודגב אחרי ראש הממשלה. אם האיש הזה אינו מסוגל לשמוע מה אומרים בכנסת — איך לכנסת ואיך לאיש.

עמוס הדר: אולי לא רוצים לשמוע אותך.
אורי אבנרי: אינכם רוצים לשמוע את דבריהם של מנהיגי ארצות-ערב. אינכם מוכנים לשמוע את ראשי הממשלות של כל אירופה. אינכם מוכנים לשמוע את דברי נשיא ארצות-הברית, וודאי לא את דברי הגוש המזרחי. אתם מוכנים רק לשמוע את עצמכם, כמו ילד אוטיסטי אמיתי, המנותק מן החיים, המנותק מהמציאות, המנותק מן העולם, המדבר רק עם עצמו.

רב שילנסקי: מי שרוצה לשמוע, צריך לשמוע אותך?
אורי אבנרי: אין אני מוכן להתווכח עם הזנבות של ראשיה המיפלגות. הנמצאים במינון. הייתי מוכן להתווכח עם ראשי המיפלגות, אילו נשאר באולם. ואילו היה נשיא המדינה רואה את עצמו כנשיא המדינה כולה, ולא כנשיא של שתי מיפלגות, לא היה פורש גם הוא.
רב שילנסקי: לאחר דברים אלה אני פורש מהאולם.

עקיבא נר: גם אני פורש.
אורי אבנרי: אני מודה לחברי הכנסת שפרש, אין זה כבוד לדבר איתו.

שיחה עם קרייסקי

שעליתי על הדוכן, היתה בידי תחמושת. עוד בשבת בבוקר טילפנתי לביתו הפרטי של הקאנצלר האוסטרי, כדי לשמוע מה מתרחש. ברונז קרייסקי הרים את השפופרת — וגילה לי כי ברנע זה הוא יושב עם יאסר עראפאת! היתה זאת הרגשה מוזרה, להיות קשור טלפונית לחדר שבו יושב יו"ר אש"ף.

ביום השני, שעה קלה לפני הדיון בכנסת, טילפנתי שוב לקרייסקי הביתה, והוא אמר לי כמה פסוקים שבהם פתחתי את דברי (אחרי ההקדמה על נימוסי הכנסת):

אורי אבנרי: דיברתי הבוקר עם הבונדסקאנצלר * ציור של דורה.
** מאוחר יותר התנצלתי מעל הדוכן ביוזמתי שלי, על השימוש במילה "זנבות" ככפי ח"כ שילנסקי.

הזונה מיריחו

רוב, כי החילוניים הלכו הביתה, ואנשי-חרות הבטיחו להם עזרה. הם תבעו מניין חדש, בעזרת "מונים" (שני ח"כים, אחד בעד ואחד נגד, הסופרים ביחד את הקולות. אלמוזלניו סירבה, בטענה שכבר הכריזה על התוצאה.

לא היתה סיבה להתעקש, כי בינתיים נכנס משה עמאר, ממחייבי הצעה, והרוב גדל. יש לציון, שמקרב 31 חברי-הכנסת של המערך, רק שיבעה נכחו באולם בהצבעה זו — דוגמה רגילה של פעילות האופוזיציה העיקרית.

אלמוזלניו סירבה, כי שבוע לפני כן קרה מיקרה דומה, כאשר היה פינחס שיינמן, מהמפד"ל, יו"ר ה"ישיבה. הוא סירב אז לערוך הצבעה שניה.

כמו מכונות משומנות-היטב, שמישהו לחץ על ה"כפתור שלהן, החלו הדתיים לערוך "סערה", כאשר עולה על כולם מנחם פרוש. קולו של פרוש דומה לחצוצרות יריחו — וזה גם התאים, שהרי עסקו במיק"צועה של רחב הזונה. (כאשר הציע משה שמיר להסיר את ההצעה, הזכרתי לו, בקריאת-ביניים, שתיבעתו ליריחו מבוססת על עלילות אותה זונה.)

אלמוזלניו העמידה להצבעה את סילוקו של פרוש מן הישיבה. לא היה זה מעשה נבון, כי הרוב העויין הצביע נגד הצעת היו"ר — 18 נגד 10. היתה זאת סטירת-לחי מהממת לאלמוזלניו, וחסתתי שתפרוץ ב"בכ"י תחת זאת קיבלה את ההצעה שהצענו לה בקריאת-ביניים: לנעול את הישיבה.

חקדים מהפכני

ף ומיים לפני כן היתה בכנסת סערה מפוברקת מסוג אחר. פרשת קרייסקי.

באותה הזדמנות נקבע בכנסת תקדים בעל משמעות רבה מאד.

אחרי שמנחם בגין ושימעון פרס הסכימו ביניהם על תגובה מאוחדת, רצו לקיים בכנסת דיון-לא-דיון, שרק השניים ידברו, וכל השאר ישתקו. הודענו באדיבות שאין זה אפשרי. מאידך, לא רצו לקיים בכנסת דיון מלא, לפי התקנון, שבו יכולה כל סיעה לנאום — כי אז היתה הכנסת זוכה ב-15 נאומים, מהם 13 בנוסח אחיד.

היו"ר, יצחק שמיר, הציע פיתרון מקורי שהוא גם הוגן, גם סביר וגם מהפכני: הוא קבע כי ידברו רק אותם שיש להם באמת מה להגיד — דבר בלתי-רגיל לגמרי בכנסת. ובמיקרה זה: בגין ופרס מצד אחד, חד"ש ואיש שלי" מצד שני.

הצעה זו משקפת את המצב האמיתי בכנסת, בעניינים החשובים: אין, כימעט, הבדל בין בגין ופרס, ויש רק שתי אופוזיציות — שלי" ורק"ח — שביניהן יש הבדל גדול.

אחרי שבגין ופרס נאמו, קמו רוב הנוכחים ויצאו למיזנון. בעיני זרים, זה נראה כהפגנה. אך זוהי ההתנהגות הרגילה של חברי-הכנסת, בתום שני הנאומים העיקריים בדיון כלשהו. סתם דוגמה של נימוסים רעים.

מצער שגם נשיא המדינה, שבא לדיון, נהג כך. הוא דברי:

קם בתום נאומו של פרס ויצא. הנבתי על כך בראשית דברי:

אורי אבנרי: ההתנהגות של הממשלה ושל רוב הכנסת דומה להתנהגות של ילד אוטיסטי: אין הוא מוכן לשמוע. אין הוא מוכן לראות, אין הוא מוכן להתווכח. עולים על הבמה, משמיעים דברי-הבל המשכנעים רק את בעליהם, וכאשר קם מישהו לבטא נקודת-השקפה אחרת — קמים ופורשים למיזנון. ביום האבל הגדול הזה לעם היהודי, להטביע את האבל בכופתאות ובמרק.

ה שופטת המחוזית, הדסה בן-עיתו, בוודאי התפעלה. השופטת ישבה לבדה ביציע הניטוש של הכנסת, וקיבלה שיעור בהילכות פרלמנטריות. שם ה"שיעור": "סערה מפוברקת".

על הפרק עמדה הצעת-חוק של ארבעה חברי-כנסת, שנועדה לתת תוקף חוקי להמלצות של ועדה ציבורית, שהשופטת בן-עיתו עמדה בראשה.

בעיתונות דובר על "הענקת מעמד חוקי לזנות", וכך גם נאמר על-ידי בורים במליאת הכנסת. האמת היא שהזנות היתה מאז ומעולם חוקית במדינת-ישראל. לפי חוקי המנדאט הבריטי, שנשארו בתוקפם, מותר בהחלט לאשה לעסוק בזנות. אבל אסור להזיק בית-בושת (שתי זונות ויותר), לשדל לזנות ולחיות על ריווחי זונה.

במשך השנים התעלמה המישטרה מן החוק. מתוך סיבות סתומות (הנראות לי, לא פעם, כתופעה פסי-כופאטית), רודפים השוטרים את הזונות ומתעללים בהן. נמצאו אמתלות מישפטיות שונות. בעלי-בית נרדפו בשל קבלת דמי-שכירות מזונה-יחידה, בטענה שפירוש הדבר "לחיות על ריווחי זונה". נעשה כל מה שאפשר, כדי שגם זונה יחידה לא תוכל לעשות ב"ד אמותיה כאוות-נפשה. השופטת בן-עיתו ועמיתה הציעו להבטיח את חרו-

השופטת בן-עיתו
שיעור בדמוקרטיה

תה של האשה-יחידה לעסוק בזנות בצניעות-הפרט, בלי הטרה, אך החמירו את העונשים המוטלים על סרסור-רים. בסך הכל: הצעה נבונה, צודקת ומעשית.

לא כן חשבו הח"כים הדתיים, שראו בעיניו זה הזדמנות-פו לערוך את אחת ה"סערות" העונתיות שלהם, הדרושות כדי לבצר את מעמדם אצל גדולי התורה והציבור שלהם.

הדיון נקבע בשעה מאוחרת ביום ד' — סמוך לשעה 5.00 אחרי-הצהריים, מועד שבו מסתיימים כבר, בדרך כלל, דיוני המליאה. משום כך קבעו ח"כים רבים ישיבות אחרות בשעה זו, ונעדרו מן הבניין.

הדיון היה שקט. קשה להאמין כי דווקא שרה דורון, מהליכוד, רוצה לערער את המוסר הציבורי, ודבריה היו יבשים. שמואל תמיר הציע אישית לחייב את ההצעה, אך שהממשלה לא קבעה עמדה. משה שמיר הציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. (הלצה באולס-המליאה: "ראו מה קורה, שמואל תמיר מחייב את תזנות, ומשה שמיר מתנגד לה!")

ואז באה הסערה. שושנה אברלי-אלמוזלניו הטילה על סגן מזכיר-הכנסת, שמואל יעקובסון האהוד (שהוא, אגב, דתי חובש-כיפה), למנות את הקולות, וצירפה את קולה שלה למחייבים. התוצאה: 20 בעד, 19 נגד. אין לי ספק שהיתה נכונה.

הדתיים היו המומים. הם היו בטוחים שיש להם